

Nagy Betti

A badacsonyi hegyen már nincs szőlő

A badacsonyi hegyen már nincs
szőlő, vagy alig. Tuja van, dízcserje,
selyemfenyő, és pázsit.

A badacsonyi hegyen már nem
szüretelnek, csak fesztivált tartanak
a nem szüretelőknek.

A badacsonyi hegyen sosem volt
kerítés, mert mindenki tudta,
megtől meddig az övé.

Néha ugyan átgurult a gyerekem
a szomszédba, de akkor Pista bácsi
tudta, hogy kié és mindig visszaadta.

A badacsonyi hegyben most nem kerítést,
hanem bástyákat emelnek. Jó magasakat,
hogy csak ők láthassák a tavat.

A badacsonyi hegyben éhes rókák
meg aranszakálok ténferegnek.

Géza szerint az a nádi farkas.

Farkaskutya, csak rövidebb a füle.

Én félek tőle, akkor is, ha rövidebb is a füle.

A badacsonyi hegyben halálra rugdostak egy fiatalembert,
a szüreti bál apropóján, egy parkolási vita miatt.

Most erről szólnak a hírek.

Többen is látták, de nem segítettek...

A badacsonyi hegy, most, hogy ezeket mesélem neki
émelyeg, és súgja nekem vissza:

*Ha nem lennék ennyire öreg és beteg,
most kitörnék újra.*

És vannak a hegyek

(Szálinger Balázsnak)

a kedvenc tanúim, kik tanúsítják, hogy élek.
Egy unatkozó Szigliget, egy arisztokratát játszó
Szent György, egy mókás Gulács,
egy állandóan mérges Badacsony (jó, én is felhúznám
az agyam, ha testemből kivágnának egy darabot).

És vannak a völgyek, a párában pihenő,
ködben megbújó völgyek.
Halált elűző, új életet
gyengéden betakaró völgyek.
Ahol a szőlővessző óvatosan ébred.

És vannak a falvak, az elfelejtett nevűek,
ahol mi még élünk, nem elfelejthetően!
Az a neve, hogy Badacsonylábdihegy,
csak ez a név már kihívás a rovásírásnak.

És van a Tó, a minden kétséget eloszlató.
Ahol levegővétel nélkül kell merülni,
és várni, hogy
mikor nővünk fel.